

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 38/2024-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej JURAJ MACÍK advokátska kancelária, s.r.o., Petelenova 4, Banská Bystrica, proti postupu a rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Svk/21/2021 z 29. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 38/2024-19 z 25. januára 2024 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva pokojne užívať majetok a získať primeranú náhradu v prípade vyvlastnenia podľa čl. 20 ods. 4 ústavy, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie. Napokon žiada, aby bola najvyššiemu správneému súdu uložená povinnosť náhrady trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku, vyjadrení a príloh vyplýva nasledovný stav veci:

3. Sťažovateľke bolo 19. júna 2018 doručené oznámenie Okresného úradu Zvolen, pozemkového a lesného odboru č. OU-ZV-PLO-2018/000512/086 z 23. mája 2018 o zverejnení návrhu projektu pozemkových úprav, ktorý bol vypracovaný na účely vyporiadania vlastníctva k pozemkom v záhradkárskej osade ZO SZZ č. 26-28 na Hlinách v k. ú. Zvolen. Podkladom tohto oznámenia a celého projektu bolo oznámenie o určení výšky náhrady podľa znaleckého posudku a rozhodnutie

Okresného úradu Zvolen, pozemkového a lesného odboru č. OU-ZV-PLO-2017/000472-069 z 18. októbra 2017 (právoplatné 29. novembra 2017), ktorým rozhodol o spôsobe náhrady.

4. Proti uvedenému oznámeniu Okresného úradu Zvolen, pozemkového a lesného odboru č. OU-ZV-PLO-2018/000512/086 z 23. mája 2018 podala sťažovateľka opravný prostriedok – námietky, o ktorých rozhodol Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, pozemkový referát rozhodnutím č. OU-BBOOP6/2018/023447-003/6TP z 1. augusta 2018 v zmysle § 13 ods. 4 zákona č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „záhradkársky zákon“) tak, že im nevyhovel.

5. Proti uvedenému rozhodnutiu o námietkach podala sťažovateľka odvolanie v zmysle § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ktoré Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) zamietlo rozhodnutím č. 218/2018-430, Z: 25168/2019 z 30. mája 2019.

6. Následne sťažovateľka (žalobkyňa) podala žalobu proti ministerstvu (žalovanému) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 23S/162/2019-127 z 19. mája 2021 žalobu sťažovateľky zamietol v zmysle § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ako nedôvodnú.

7. V žalobe sťažovateľka vyjadrovala predovšetkým svoj nesúhlas s cenou 2,77 eur/m², ktorá bola správnym orgánom stanovená na základe znaleckého posudku. Krajský súd konštatoval, že orgány verejnej správy sa s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa najmä znaleckého posudku a ceny ním určenej dostatočne vysporiadali konštatovaním, že bol vyhotovený v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čiže podľa právneho predpisu, na ktorý odkazuje záhradkársky zákon po novelizovaní zákonom č. 57/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 64/1997 Z. z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 57/2011 Z. z.“).

8. Následne sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť, kde namietala najmä to, že krajský súd nesprávne vyhodnotil postup správneho orgánu a žalovaného vo vzťahu k cene určenej znaleckým posudkom.

9. Najvyšší správny súd rozsudkom sp. zn. 5Svk/21/2021 z 29. novembra 2022 kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú v zmysle § 461 SSP, keďže bol toho názoru, že námietky sťažovateľky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu ani rozhodnutí správnych orgánov. Zároveň kasačný súd uviedol, že správnym orgánom a krajskému súdu nemožno vytýkať, že pri stanovení ceny vychádzali zo znaleckého posudku č. 11/2012 z 2. augusta 2012, pretože ten bol vypracovaný na základe vyhlášky, na ktorú odkazuje zákon č. 57/2011 Z. z., ktorým sa novelizoval práve záhradkársky zákon na účely jeho súladu s rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) č. 74258/01 z 27. novembra 2007 vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovakia.

II.

10. Argumentácia sťažovateľky spočíva najmä v tom, že:

- a) znaleckým posudkom bola trhovú cenu za pozemky, ktoré sťažovateľka v zriadenej záhradkovej osade spoluvlastnila, nesprávne zistená,
- b) namietaná cena nezodpovedala reálnej trhovej cene v čase prevodu,
- c) nebola zohľadnená povinnosť vyplatiť dotknutej osobe cenu zodpovedajúcu trhovej cene v čase prevodu uložená rozhodnutím ESLP č. 74258/01 z 27. novembra 2007 vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovakia,
- d) krajský súd ani najvyšší správny súd neboli viazané rozsahom a dôvodmi správnej žaloby a kasačnej sťažnosti podľa § 134 SSP, resp. § 453 SSP, pretože rozhodnutie správneho orgánu malo byť vydané na základe neúčinného právneho predpisu, čím sa mala naplniť hypotéza § 134 ods. 2 písm. a) SSP a v nadväznosti na to aj hypotéza § 453 ods. 2 SSP, čo značí, že najvyšší správny súd vec vníma formalisticky.

III.

III.1. Vyjadrenie najvyššieho správneho súdu:

11. Najvyšší správny súd najprv uviedol krátku chronológiu konania. Následne uviedol k žalobnej námietke sťažovateľky, že v iných konaniach týkajúcich sa sťažovateľky konal krajský súd inak, racionálne dôvody. Ku kľúčovej námietke týkajúcej sa určenia ceny najvyšší správny súd uviedol, že sťažovateľka len všeobecne vyjadrila svoj nesúhlas s určenou znaleckou cenou. Krajský súd uviedol, že nesprávnosť záverov správnych orgánov sa argumentáciou sťažovateľky v správnej žalobe nepreukázala. Taktiež krajský súd uviedol, že Okresný úrad Zvolen, pozemkový a lesný odbor rozhodnutím č. OU-ZV-PLO-2017/000472-069 z 18. októbra 2017 rozhodol o spôsobe náhrady a proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľka nebránila opravným prostriedkom. K tvrdeniam o rozpore s judikatúrou ESLP, dohovorom a protokolom krajský súd uviedol, že sú všeobecné a nekonkrétne. K nemožnosti nahliadnutia do podkladov krajský súd uviedol, že sťažovateľka mohla požiadať o predĺženie lehoty na nahliadnutie do spisov aj v iné dni, čo neurobila.

12. V kasačnej sťažnosti sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie vysporiadania sa s postupom správnych orgánov v súvislosti s jej nesúhlasom s určenou cenou. Iná než táto námietka z kasačnej sťažnosti nevyplývala. Nesprávne právne posúdenie odôvodňovala tým, že posudok nemal zohľadňovať špecifické podmienky nehnuteľnosti, umiestnenie pozemkov, spôsob a intenzitu využitia, dopravnú infraštruktúru, aktuálnosť realitného trhu a pod. V samotnej kasačnej sťažnosti však absentovala konkretizácia týchto tvrdených špecifických podmienok. Uviedla, že ako správne orgány, tak správny súd museli mať vedomosť o tom, že cena stanovená znalcom na 2,77 eur/m² je nereálna, pričom to bližšie nekonkretizovala. Ministerstvo ako žalovaný ku kasačnej sťažnosti uviedlo, že sťažovateľka neuviedla žiadne konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré považuje rozhodnutie krajského súdu za nezákonné. Najvyšší správny súd v odôvodnení zamietnutia kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľka namietala najmä výšku určenej náhrady. Najvyšší správny súd spolu s krajským súdom a žalovaným k námietke sťažovateľky voči posudku uviedli, že bol vyhotovený v zmysle vyhlášky, na ktorú odkazuje záhradkársky zákon. Pretože sťažovateľka konkrétnu námietku proti posudku nevzniesla, najvyšší správny súd poukázal na to, že bola využitá metóda polohovej diferenciacie, pozemky sú v oblasti svahových deformácií a stálych intenzívnych

zosuvov s výskytom mokrín. Posudok obsahuje aj možnosti prístupu, stav infraštruktúry a analýzu realitného trhu. Námiетка o cene nezodpovedajúcej trhovej cene v čase vypracovania posudku je nedôvodná. K námiетке o nemožnosti napadnúť postup určenia znalca a určenú výšku všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti najvyšší správny súd uviedol, že uvedené je dané § 18c ods. 2 záhradkárskeho zákona.

13. Znalecké posudky znalkyne Ing. Dany Kováčovej č. 57/2021 a č. 87/2021 neboli predložené správnym orgánom ani krajskému súdu, preto sa na ne neprihliadalo. Predložené boli až najvyššiemu správne mu súdu, ktorý sa venoval obsahu odborného stanoviska č. 19/2010, kde však šlo o potenciálne stavebné pozemky, ktoré však v zmysle vyhlášky nie je možné porovnávať v dôsledku rôzneho účelu využitia. Rovnako sa venoval aj spornosti predloženia uvedeného odborného stanoviska správnym orgánom.

14. Najvyšší správny súd je toho názoru, že argumentácia sťažovateľky sa venuje výlučne primeranosti ceny stanovenej posudkom, ktorý cenu určil k dátumu vypracovania, čiže neaktuálne ku dňu prevodu. Táto námiетка nebola sťažovateľkou vznesená pred správnymi orgánmi ani krajským súdom, ani najvyšším správnym súdom, preto nemohla byť predmetom ich posudzovania. Námiетки, ktorými sa správne a súdne orgány zaoberali, smerovali výlučne proti určeniu ceny posudkom v čase vypracovania. Krajský súd bol viazaný námiетkami obsiahnutými v žalobných bodoch (§ 134 SSP) a najvyšší správny súd bol viazaný sťažnostnými bodmi (§ 453 ods. 2 SSP). Čiže sťažovateľka námiетku, že cena stanovená posudkom sa nerovná trhovej cene v dobe prevodu pozemkov, vznesla po prvýkrát až v ústavnej sťažnosti. Dovtedy napádala cenu stanovenú ako všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti vo výške primeranej vo vzťahu k trhovej cene nehnuteľnosti v čase vypracovania posudku a k takto formulovanému kasačnému bodu sa vyjadril aj najvyšší správny súd.

15. Keďže sťažovateľka v kasačnej sťažnosti závery krajského súdu, ktorým odmietol jej argumentáciu týkajúcu sa už spomenutého rozhodnutia ESLP vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovakia, nenamietala, tejto otázke sa najvyšší správny súd nemohol venovať.

16. Argumentácia sťažovateľky v ústavnej sťažnosti týkajúca sa výšky primeranej náhrady je správna, no výška je tu spochybňovaná inými argumentmi, ktoré neboli použité v správnom súdnom konaní ani kasačnom konaní. Preto sa im krajský súd ani najvyšší správny súd nemohli venovať a prihliadali na posudok, ktorý sťažovateľkou nebol relevantne spochybnený. Sťažovateľke nič nebránilo túto novú argumentáciu predložiť krajskému súdu a najvyššiemu správne mu súdu, ktoré sa s ňou mohli vysporiadať, čo však neurobila.

17. K námiетке sťažovateľky o jej znalosti posudku sa vyjadril najvyšší správny súd tak, že postup správneho orgánu vychádzal z § 18 ods. 2 záhradkárskeho zákona, z ktorého vyplýva poučovacia povinnosť vo vzťahu k užívateľom pozemkov, nie vlastníkom. Zároveň krajský súd uviedol, že proti rozhodnutiu Okresného úradu Zvolen, pozemkového a lesného odboru č. OU-ZV-PLO-2017/000472-069 z 18. októbra 2017, ktorý určil sťažovateľke náhradu vo výške 2 388,43 eur podľa posudku, sa sťažovateľka nebránila a nepodala proti nemu opravný prostriedok.

18. V závere najvyšší správny súd uvádza, že ako jemu, tak krajskému súdu nemožno vyčítať, že sa zaoberali žalobnými bodmi a sťažnostnými bodmi, a nie námiетkami a argumentmi prezentovanými sťažovateľkou až v ústavnej sťažnosti.

III.2. Replika sťažovateľky:

19. Sťažovateľka sa vo svojej replike z 2. apríla 2024 venovala primeranosti náhrady za zásah do vlastníckeho práva. Krajskému súdu aj najvyššiemu správne mu súdu malo byť podľa nej zrejme už z podkladov správneho konania, že namietala neprimeranosť náhrady v dôsledku nesprávneho posudku.

20. Vlastnícke právo jej malo byť odňaté za náhradu určenú neaktuálnym posudkom, čím nemala byť dodržaná povinnosť výpočtu hodnoty v trhovej cene v čase prevodu. Správny orgán mal vychádzať z neaktuálneho posudku. Tvrdí, že pri stanovení výšky ceny nebolo zohľadnené spomínané rozhodnutie ESĽP vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovakia. Už oceňovanie v roku 2012, slúžiace ako podklad pre rozhodnutie o výške náhrady v roku 2017, zanedbáva viacero ekonomických faktorov, ktoré podmieňovali trhové prostredie v rokoch 2018 a 2019. Ceny v roku 2012 boli na realitnom trhu podstatne nižšie.

21. Zároveň má oceňovanie zanedbávať aj právne aspekty. Sťažovateľka je toho názoru, že správne orgány pri rozhodovaní nezohľadnili uvedené rozhodnutie ESĽP, čím malo byť rozhodnutie správneho orgánu vydané na základe neúčinného právneho predpisu, čím sa mala naplniť hypotéza § 134 ods. 2 písm. a) SSP a v nadväznosti na to aj hypotéza § 453 ods. 2 SSP. V dôsledku toho najvyšší správny súd nebol viazaný sťažnosťnými bodmi, pretože ani krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi, pretože rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bolo vydané v intenciách určenia primeranej náhrady podľa neúčinného právneho predpisu.

22. Vyhláška, podľa ktorej bol v roku 2012 posudok spracovaný, bola zmenená vyhláškou č. 213/2017 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 2017, čiže posudok bol v čase vydania rozhodnutia Okresného úradu Zvolen, pozemkového a lesného odboru č. OU-ZV-PLO-2017/000472-069 z 18. októbra 2017 už neaktuálny, spracovaný podľa neaktuálnych koeficientov. Sťažovateľka poukazuje na to, že správny orgán môže vydať rozhodnutie o výške náhrady len na základe aktuálnych podkladov.

23. Z uvedeného sťažovateľka vyvodzuje, že krajský súd ani najvyšší správny súd neboli viazané rozsahom a dôvodmi správnej žaloby a kasačnej sťažnosti podľa § 134 SSP, resp. § 453 SSP. Je presvedčená, že najvyšší správny súd vec vníma formalisticky a že ako správnym orgánom, tak krajskému súdu, ako aj najvyššiemu správne mu súdu muselo byť jasné, že ťažiskovo namietala neprimeranosť náhrady za pozemky.

IV.

24. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva pokojne užívať majetok a získať primeranú náhradu v prípade vyvlastnenia podľa čl. 20 ods. 4 ústavy, ako aj základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

25. Ústavný súd nepatrí do systému všeobecných súdov, ale v zmysle čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. V dôsledku toho nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkového stavu. Ústavný súd nezastupuje všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa

obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 697/2021).

26. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Rovnako ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je nutné dávať odpoveď na každý argument strany konania vrátane tých, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné. Ak však ide o kľúčový argument, vyžaduje sa práve naň špecifická odpoveď (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, Higgins proti Francúzsku z 19. 2. 1998...).

27. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu, treba poukázať na špecifickú povahu správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Z toho vyplýva, že krajský súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje len právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (podobne IV. ÚS 127/2012). Napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu tak nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s uznesením krajského súdu a rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

28. K námietke sťažovateľky, že cena za pozemky bola znaleckým posudkom z roku 2012 nesprávne zistená, ústavný súd uvádza, že znalec postupoval podľa vyhlášky, na ktorú odkazuje záhradkársky zákon, účinnej v čase vypracovania posudku, ktorá reflektovala už aj na rozhodnutie ESLP vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovakia z 27. novembra 2007.

29. K námietke, že namietaná cena nezodpovedala reálnej trhovej cene v čase prevodu, ústavný súd uvádza, že tento argument nebol sťažovateľkou vznesený pred správnymi orgánmi ani krajským súdom, ani najvyšším správnym súdom, preto nemohol byť predmetom ich posudzovania. Námietky, ktorými sa správne a súdne orgány zaoberali, smerovali výlučne voči určeniu ceny posudkom v čase vypracovania. Krajský súd bol viazaný námietkami obsiahnutými v žalobných bodoch (§ 134 SSP) a najvyšší správny súd bol viazaný sťažnostnými bodmi (§ 453 ods. 2 SSP). Sťažovateľka námietku, že cena stanovená posudkom sa nerovná trhovej cene v dobe prevodu, vzniesla po prvýkrát až v ústavnej sťažnosti. Dovtedy napádala cenu stanovenú ako všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti, vo vzťahu k trhovej cene nehnuteľnosti v čase vypracovania posudku a k takto formulovanému kasačnému bodu sa vyjadril aj najvyšší správny súd.

30. Predkladanie znaleckých posudkov či odborných vyjadrení ústavnému súdu nie je relevantné, pretože ten sa zameriava na prieskum zlučiteľnosti záverov orgánov verejnej moci s ústavou

a medzinárodnými zmluvami. Pričom závery, ku ktorým dospel najvyšší správny súd, vychádzajúc z podkladov, ktoré mal k dispozícii a ustáleného skutkového stavu, nemožno označiť za nesprávne, či dokonca ústavne nekonformné.

31. Posudok, aj keď zohľadňujúci povinnosť vyplývajúcu z rozhodnutia ESLP č. 74258/01 z 27. novembra 2007 vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice v. Slovakia, bol v čase rozhodnutia správneho orgánu v roku 2017 už neaktuálny, v čom má sťažovateľka pravdu a správny orgán si mal dať vypracovať jeho aktualizáciu, avšak sťažovateľka túto argumentáciu nepredložila ako správnym, tak súdnym orgánom a od počiatku namietala len všeobecnú nespokojnosť s výškou ceny stanovenej posudkom a jeho tvrdenému nesprávnemu vypracovaniu, ktoré ako krajský súd, tak najvyšší správny súd dostatočne vyvrátili.

32. Reflektujúc na skutočnosť, že proti rozhodnutiu Okresného úradu Zvolen, pozemkového a lesného odboru č. OU-ZV-PLO-2017/000472-069 z 18. októbra 2017, ktorý určil sťažovateľke náhradu 2 388,43 eur podľa posudku, sa sťažovateľka nebránila a nepodala proti nemu opravný prostriedok, si tu nepochybne nachádza miesto klasická právna zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (právo patrí bdelym, resp. právo je písané pre bdelych), čiže nositeľ práva nesie zodpovednosť za jeho neuplatnenie, resp. neustráženie, ako konštatuje aj ESLP vo svojich aktuálnych rozhodnutiach (napr. Bucková proti Českej republike č. 61953/16 zo 6. 10. 2022 a Žilková proti Slovenskej republike č. 38092/13 zo 6. 6. 2013).

33. Ku skutočnosti, že krajský súd, ako aj najvyšší správny súd sa mohli zaoberať len žalobnými, resp. sťažnostnými bodmi, a nie námietkami a argumentáciou, ktorú sťažovateľka predostrela až v ústavnej sťažnosti, dáva ústavný súd do pozornosti svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00), podľa ktorej postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (v prípade sťažovateľky procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu v rámci správneho súdnictva) nemožno hodnotiť ako porušenie základných práv.

34. K námietke sťažovateľky v replike, že rozhodnutie správneho orgánu malo byť vydané na základe neúčinného právneho predpisu a tak sa mala naplniť hypotéza § 134 ods. 2 písm. a) SSP a v nadväznosti na to aj hypotéza § 453 ods. 2 SSP, treba dodať, že sťažovateľka sa takto snaží ospravedlniť pasivitu v rámci neaplikovania už spomínanej argumentácie. Najvyššiemu správne mu súdu nemožno vyčítať jeho konanie v zmysle zákona ako konanie formalistické.

35. Ústavný súd konštatuje, že záver, ku ktorému najvyšší správny súd dospel, vychádza zo záverov krajského súdu, ako aj rozhodnutí a podkladov správnych orgánov. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o nesprávnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

36. Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu nie je poznačené zjavným omylom. Uznesenie je zároveň akceptovateľným spôsobom odôvodnené a dáva jasnú odpoveď na všetky relevantné námietky a argumenty, ktoré uplatnila sťažovateľka. Napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu nebolo spôsobilé porušiť jej základné práva a práva, ktoré označila v ústavnej sťažnosti. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovuje.

37. Keďže ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2024

Robert Šorl
predseda senátu